

УДК 346.9

Р.А. Джабраїлов,

доктор юридичних наук, доцент,
заступник директора з наукової роботи
Інституту економіко-правових досліджень НАН України

Т.С. Гудіма,

кандидат юридичних наук, докторант,
старший науковий співробітник
Інституту економіко-правових досліджень НАН України

ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ ГРОШОВО-КРЕДИТНОЇ ТА МАКРОПРУДЕНЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

Анотація. Стаття присвячена дослідженню окремих проблем, пов'язаних із визначенням місця макропруденційної політики серед інших напрямів економічної політики держави та її взаємозв'язку із грошово-кредитною політикою. Доводиться, що макропруденційна політика є різновидом економічної політики, адже у підсумку спрямована на досягнення макроекономічної цілі — сприяння сталому економічному розвитку; здійснюється державними органами; її реалізація передбачає використання сукупності заходів, інструментів, які утворюють механізм державного впливу на економіку; відрізняється від грошово-кредитної політики за метою, інструментами і, в залежності від країни, за суб'єктами та є більш вузьконаправленою за своїм характером.

Ключові слова: грошово-кредитна політика, макропруденційна політика, механізм державного впливу, економічна політика, сталий економічний розвиток.

Постановка проблеми. До розгортання глобальної економічної кризи 2008 року вважалося, що фінансова система є саморегульованою, а існуючі інструменти стабілізаційної політики, в тому числі й грошово-кредитної, здатні попередити значний економічний спад. Втім кризові явища довели необхідність переосмислення сучасних підходів щодо регулювання фінансових ринків та переходу від мікропруденційного до макропруденційного регулювання. Зважаючи на негативні події, що відбуваються останніми роками в Україні (починаючи з 2014 року, банківський ринок залишило понад 90 фінансових установ), формування надійного ме-

ханізму регулювання і нагляду здатного виявляти й запобігати фінансовим шокам перш ніж вони призведуть до кризи та, водночас, зберігати сприятливі умови для розвитку фінансових інновацій дотепер залишається вкрай актуальним завданням.

Втім до сьогодні ані наука, ані практика макропруденційного регулювання не набули достатнього рівня сутнісного розуміння феномену фінансової стабільності. Не вирішеними залишаються і інституціональні проблеми її забезпечення. Наявність таких недоліків справляє негативний вплив на економічну безпеку тієї чи іншої країни і, як результат, світову економічну систему в цілому.

Аналіз останніх досліджень і публікацій з даної теми. Деяким аспектам макропруденційного регулювання приділили свою увагу такі вітчизняні вчені, як-то: Козюк В., Крилова А., Лисенко Р., Міщенко В., Міщенко С., Мойсеєв С., Науменкова С., Петрик О., Цицик К., Шумило І. та ін. Серед представників зарубіжної доктрини слід відмітити роботи Боріо К., Шима І., Свенссона Л., Сметса Ф., Тукера П. та ін.

В той же час слід констатувати недостатність комплексних досліджень щодо визначення місця макропруденційної політики серед інших видів економічної політики та особливостей її взаємодії з грошово-кредитною політикою (далі — ГКП) держави на шляху до відновлення макроекономічної стабільності, що і **становить мету** цього дослідження. Це актуалізує проведення поглибленого аналізу зазначених питань.

Виклад основного матеріалу дослідження. Категорія «економічна політика» є однією із центральних в понятійному апараті господарського права. Хоча очевидно, що вона не є суто правовою, бо наскрізь пронизана економічним змістом. Зокрема, відповідно до статті 9 Господарського кодексу України (далі — ГКУ) вона спрямована на реалізацію та оптимальне узгодження інтересів суб'єктів господарювання і споживачів, різних суспільних верств і населення в цілому. Правове закріплення економічної політики здійснюється шляхом визначення засад внутрішньої і зовнішньої політики, у прогнозах і програмах економічного і соціального розвитку України та окремих її регіонів, програмах діяльності Кабінету Міністрів України, цільових програмах економічного, науково-технічного і соціального розвитку, а також відповідних законодавчих актах.

На думку окремих науковців, економічна політика набуває дещо правового характеру та «являє собою форму реалізації державою власної суверенної економічної влади та відповідних функцій, що організаційно інституціалізована як особливий тип та процес діяльності, який за своїм механізмом складається з формування та здійснення офіційно затвердженого алгоритму застосування правових засобів державного впливу на зміст, структуру та динаміку внутрішньої та зовнішньоекономічних відносин, на макроекономічні властивості ринкової рівноваги, шляхом відповідної корекції змісту правового господарського порядку, з метою досягнення програмно визначених кількісних та якісних властивостей функціонування національної економічної системи, забезпечення економічного народовладдя та суверенітету України» [1, с. 61].

Види економічної політики (стаття 10 ГКУ) можна розрізнати відповідно до мети, інструментів та органів влади, які відповідальні за їх реалізацію. Не зважаючи на це, вони взаємодіють між собою та, як результат, їх дії спрямовані на досягнення мети сталого економічного зростання. Наприклад, грошово-кредитна і фіскальна політика — це різні види економічної політики з різними цілями, інструментами, і відповідальними органами. В той же час остання завдає істотного впливу на інфляцію і зайнятість, що має враховуватись при розробці та реалізації ГКП. В свою чергу ГКП впливає на державні доходи, витрати, а також відсотки на державний борг, і ці фактори повинні братись до уваги при розробці та реалізації фіскальної політики. Не дивлячись на таку взаємодію, зазначені види політик реалізуються окремо одна від іншої, але із урахуванням особливостей кожної з

них та їх впливу на економіку країни. Цікавою в даному випадку є аналогія з рівновагою Неша в теорії ігор, де кожен гравець обирає її інструменти самостійно для досягнення його цілей, беручи до уваги проведення політики іншим гравцем. Не слід плутати із кооперативною рівновагою, коли два гравці координують власну діяльність і спільно обирають власні інструменти для досягнення спільних цілей [2].

З огляду на вищенаведене, виникає питання: чи відрізняється взаємозв'язок макропруденційної та грошово-кредитної політики від описаного зв'язку між грошово-кредитною та фіскальною політиками, і чи можна розглядати макропруденційну політику як один з різновидів економічної політики?

Поняття ГКП визначено статтею 10 ГКУ та статтею 1 Закону України «Про Національний банк України». Зокрема, відповідно до згаданої статті кодифікованого акту, ГКП «спрямована на забезпечення економіки економічно необхідним обсягом грошової маси, досягнення ефективного готівкового обігу, залучення коштів суб'єктів господарювання та населення до банківської системи, стимулювання використання кредитних ресурсів на потреби функціонування і розвитку економіки». Слід звернути увагу, що спеціальне законодавство містить дещо інше трактування. Так, відповідно до статті 1 Закону України «Про Національний банк України» «грошово-кредитна політика являє собою комплекс заходів у сфері грошового обігу та кредиту, спрямованих на забезпечення стабільності грошової одиниці України через використання визначених законом засобів та методів». Таке тлумачення співвідноситься із стратегічною функцією Національного банку України

(далі — НБУ) — забезпеченням стабільності грошової одиниці, яка визначена статтею 99 Конституції України та статтею 6 Закону України «Про Національний банк України». У більшості випадків така інтерпретація узгоджується і з підходами вчених та міжнародних інституцій [3]. Отже, спостерігається певне протиріччя із тлумаченням ГКП, наведеним у кодифікованому акті.

Отже, зазначене дає підстави охарактеризувати сучасну ГКП як таку, що спрямована на стримування кредитування та розвитку економіки (режим таргетування інфляції передбачає підвищення облікової ставки НБУ, що, в свою чергу, призводить до подорожчання кредитів). У зв'язку з цим, поняття ГКП закріплене у різних нормативно-правових актах потребує уточнення та узгодження між собою.

Досліджуючи питання щодо взаємозв'язку між макропруденційною та грошово-кредитною політиками, слід також звернути увагу на те, що статтею 10 ГКУ визначено і такий різновид економічної політики, як валютна політика. Вона спрямована на встановлення і підтримання паритетного курсу національної валюти щодо іноземних валют, стимулювання зростання державних валютних резервів та їх ефективне використання. Втім, як вже було наголошено в попередніх статтях, поняття «стабільність грошової одиниці» складається з трьох елементів: внутрішньої (цінової) та/або зовнішньої стабільності (стабільності обмінного курсу) грошової одиниці, а також стабільності цін на кредитні ресурси (активи) [4, с. 77]. А отже поняття «грошово-кредитна політика» (стаття 1 Закону України «Про Національний банк України») охоплює також і підтримку «стабільності валютного курсу». У зв'язку

з цим, виділення окремої «валютної політики» як різновиду економічної політики кодифікованим актом втрачає сенс. Тим більше, що її реалізація, як і реалізація ГКП покладається на одного і того ж суб'єкта — НБУ, а управління золотовалютними резервами (об'єкт валютної політики за ГКУ) є одним із засобів ГКП (стаття 25 Закону України «Про Національний банк України»).

За звичайних умов розвитку економіки країни інструментами ГКП є курс політики та комунікація. Останнє включає публікацію прогнозів цільових змінних, таких як інфляція та безробіття та можливі стратегічні прогнози, як, наприклад, прогноз щодо курсу політики на відповідний рік (Основні засади грошово-кредитної політики).

У стані економічної кризи, навпаки, набір інструментів ГКП дещо розширюється і включає, наприклад викуп активів (кількісне пом'якшення), кредитування з фіксованою ставкою при триваліших строках погашення, валютні інтервенції, обмеження тощо.

Статтею 25 Закону України «Про Національний банк України» основними економічними засобами і методами ГКП визначено регулювання обсягу грошової маси через: 1) визначення та регулювання норм обов'язкових резервів для банків; 2) процентну політику; 3) рефінансування банків; 4) управління золотовалютними резервами; 5) операції з цінними паперами (крім цінних паперів, що підтверджують корпоративні права), у тому числі з казначейськими зобов'язаннями, на відкритому ринку; 6) регулювання імпорту та експорту капіталу; 7) запровадження на строк до шести місяців вимоги щодо обов'язкового продажу частини надходжень в іноземній валюті; 8) зміну строків

розрахунків за операціями з експорту та імпорту товарів; 9) емісію власних боргових зобов'язань та операції з ними.

Органом відповідальним за реалізацію ГКП є НБУ.

Щодо макропруденційної політики, то для розуміння її сутності, необхідно розрізнити, з одного боку, звичайний стан економічної системи і попередження економічних криз, а з іншого — стан економічної кризи і управління кризовими ситуаціями. Така політика, в свою чергу, спрямована на попередження кризових ситуацій в економіці [5]. Вона включає як макро-, так і мікропруденційну політику, а також регулювання.

Загалом, макропруденційна політика почала впроваджуватись досить активно після кризи 2008 року. Втім досвід використання окремих її інструментів бере свій початок з 30-х років ХХ ст. [6]. Деякі з інструментів, які на теперішній час розглядаються як частина макропруденційного регулювання, спочатку використовувалися з метою досягнення мікропруденційних цілей. Інші, через вплив на пропозицію кредиту і зростання, вважалися інструментами ГКП [7].

Заходи макропруденційної політики були спрямовані, в першу чергу, на відновлення кон'юнктури в секторі житлової нерухомості (особливо це характерно для розвинених країн). Вважалося, що без їх застосування середні темпи зростання кредитування і інфляція в секторі нерухомості були б набагато вищими.

Слід зазначити, що макропруденційна політика, як і будь-який інший вид економічної політики, пов'язаний із витратами, і часто доводиться шукати компроміси між стабільністю фінансових систем і їх ефективністю. Так, вимагаючи від фінансових організацій

підтримувати високий рівень капіталу і ліквідності, наглядові органи можуть зміцнювати не лише стабільність системи, але і сприяти подорожчання кредиту та, як наслідок, уповільненню економічного зростання [8].

Головною перевагою макропруденційної політики в порівнянні з грошово-кредитною є «точковість» її інструментів. При цьому, як свідчить досвід, зміна заходів зазначених політик, в більшості випадків, відбувається одночасно [9].

Найчастіше ефективність заходів макропруденційної політики розглядається у контексті обмеження зростання обсягів кредитування і цін на активи. У той же час мало емпіричних досліджень, які б свідчили на користь її ефективності для зниження ймовірності системної кризи.

Borio & Shim [10] були одними з перших, хто оцінив ефективність регуляторних заходів на основі простого біваріантного аналізу для 15 країн. Науковці дійшли висновку про те, що в більшості випадків заходи макропруденційної політики сприяли уповільненню кредитної експансії і стримували надмірне накопичення ризиків в системі.

У 2011 р Lim [11] провів більш детальне дослідження ефективності макропруденційної політики серед незначної, але різноманітної групи країн (Китай, Колумбія, Корея, Нова Зеландія, Іспанія, США та деякі країни Східної Європи) і отримав досить суперечливі результати. Виявилось, що інструменти такої політики можуть вважатися ефективними в боротьбі з системним ризиком. У той же час, в деяких країнах макропруденційна політика не змогла запобігти нарощуванню дисбалансів у фінансовому секторі. Яскравим прикладом в даному випадку можна вважати Іспанію. Країна

одна з найперших (серед розвинутих країн) почала використовувати інструменти макропруденційної політики, серед яких норми резервування по іпотечних кредитах. Втім це не допомогло запобігти кризі на ринку іпотечного кредитування, однак зробило банківську систему більш стійкою до шоків [12]. У певній мірі таку ситуацію можна пояснити введенням верхнього ліміту на обсяг резервів у 2007 році. На думку фахівців, збільшення вимог до капіталу в періоди розвитку має бути набагато більшим для забезпечення нейтралізуючого ефекту явища «надування бульбашки». Ця гіпотеза знайшла підтвердження і в роботі Jimenez G. та ін. [13].

В цілому, емпіричні дослідження свідчать на користь ефективності інструментів макропруденційної політики щодо пом'якшення циклічності в окремих сегментах фінансового ринку. Однак дотепер залишається незрозумілим, якою мірою інструменти такої політики можуть запобігати виникненню системного ризику.

Отже, можна визнати, що інструменти макропруденційної політики розроблені для запобігання накопиченню системних ризиків, які завдають негативного впливу на функціонування фінансової системи. Кінцева її мета, відповідно до Стратегії макропруденційної політики, полягає в забезпеченні фінансової стабільності, тобто стану фінансової системи, за якого вона здатна належно виконувати основні функції — фінансове посередництво та здійснення платежів — й успішно протистояти кризовим явищам. Досягнення цієї мети сприятиме сталому економічному зростанню.

Слід зазначити, що визначення фінансової стабільності (об'єкту макропруденційної політики) є не таким

чітким та зрозумілим порівняно із визначенням цінової стабільності (об'єкту ГКП). Найважливішою ознакою цього поняття є відносна стабільність. Кризові потрясіння є неминучими для фінансової системи. Головне, щоб в такому стані їх ймовірність/масштабність була мінімальною.

Загалом, стабільність фінансової системи потрібно розглядати в широкому розумінні. Це не лише стабільність кредиторів, банків та інших фінансових посередників, але й позичальників, включаючи домогосподарства, та фірми, наприклад у сфері нерухомості та будівництва.

Звуження поняття «фінансова стабільність» лише до фінансової системи не враховує його комплексності. Адже поряд із стабільністю фінансових ринків та інститутів, воно включає в себе елементи економічної системи, зокрема бюджетну стабільність, стабільність платіжного балансу, реального сектору (нефінансових установ, товарних ринків) тощо.

Розуміння фінансової стабільності у вузькому значенні притаманне для європейської наукової доктрини та законодавства. За позицією західних авторів фінансова стабільність обмежується стабільністю фінансової системи, зокрема фінансових інститутів (банківських та небанківських фінансових організацій), фінансових ринків та фінансової інфраструктури.

Подібна практика характерна і для України. Зокрема, відповідно до статті 1 Закону України «Про Національний банк України» і Основних засад грошово-кредитної політики на 2018 рік та середньострокову перспективу, «фінансова стабільність» визначається, «як стан фінансової системи, в якому вона здатна належним чином забезпечити можливість ефективно виконувати свої ключові функції, такі

як фінансове посередництво та забезпечення здійснення платежів, і таким чином сприяти стійкому економічному зростанню, а також протистояти негативному впливу кризових явищ на економіку». Частково такий підхід до визначення поняття обумовлений євроінтеграційними процесами та необхідністю імплементації європейського законодавства в правову систему України. Втім така концепція не дозволяє охопити всю повноту фінансових процесів в реальному секторі, проблеми незбалансованого державного бюджету, кризові процеси в динаміці зовнішньоекономічних потоків і балансу, дестабілізацію цін та інфляційні процеси тощо [14, с. 165]. Саме «вузький підхід» до розуміння фінансової стабільності є одним з факторів, який унеможлиблює її забезпечення. А отже інтерпретація даного поняття не може обмежуватись лише згадуванням про фінансову систему.

В звичайному стані економіки, тобто в умовах попередження кризових ситуацій інструментами макроруденційної політики є нагляд, регулювання та комунікація. Вони включають встановлення вимог до регулятивного капіталу та його абсолютного, відносного і адекватного розміру, нормативи ліквідності, кредитного, інвестиційного та валютного ризиків; обмеження та вимоги щодо проведення високоризикових операцій та операцій з пов'язаними особами; вимоги до оцінки активних операцій та формування резервів (капіталізації) під очікувані ризики із цих операцій; а також деякі інші вимоги, які покликані мінімізувати ризик банкрутства банку; перевірки, стрес тести, звіти про фінансову стабільність тощо.

У стані економічної кризи, тобто під час антикризового управління, ситуація дещо відрізняється. За таких

умов, відповідальні за різні види політик (фіскальну, грошово-кредитну, пруденційну тощо) органи державної влади поєднують зусилля і використовують всі наявні та адекватні (для кожного конкретного випадку) інструменти, які здатні мінімізувати масштаби кризи та відновити фінансову стабільність. Зокрема, узгоджені дії кількох органів влади можуть мати сильний вплив на очікування приватного сектора і тим самим сприяти стабілізації ситуації. Отже макропруденційна політика є мало дієвою у кризовій ситуації.

Органи, відповідальні за здійснення макропруденційної політики та сприяння фінансовій стабільності, є різними в залежності від країни та можуть включати орган фінансового нагляду, центральний банк, міністерство фінансів та інші регулюючі та наглядові органи. В Україні відповідальність за її реалізацію покладена на НБУ. Такий підхід є характерним для низки таких європейських країн як Австрія, Німеччина, Ірландія, Чехія, Фінляндія та інших [15]. Втім, зважаючи на те, що до компетенції НБУ входить лише регулювання банківського сектору, необхідним на шляху до сприяння фінансовій стабільності є оптимізація діяльності державних органів, які здійснюють регулювання (прямо та опосередковано) відповідних секторів економічної системи, а саме Міністерства фінансів України, Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, Фонду гарантування вкладів фізичних осіб.

Враховуючи вищезазначене, можна дійти **наступних висновків**:

1. Макропруденційна політика: (1) є різновидом економічної політики, адже у підсумку спрямована на до-

сягнення макроекономічної цілі — сприяння сталому економічному зростанню; здійснюється державними органами; її реалізація передбачає використання сукупності заходів, інструментів, які утворюють механізм державного впливу на економіку; (2) відрізняється від грошово-кредитної політики за метою, інструментами і, в залежності від країни, за суб'єктами та є більш вузьконаправленою за своїм характером.

2. Стабільність фінансової системи потрібно розглядати в широкому розумінні. Це не лише стабільність кредиторів, банків та інших фінансових посередників, але й позичальників, включаючи домогосподарства, та фірми, наприклад у сфері нерухомості та будівництва. Звуження поняття «фінансова стабільність» лише до фінансової системи не враховує його комплексності. Адже поряд із стабільністю фінансових ринків та інститутів, воно включає в себе елементи економічної системи, зокрема бюджетну стабільність, стабільність платіжного балансу, реального сектору (нефінансових установ, товарних ринків) тощо.

3. Зважаючи на те, що до компетенції НБУ входить лише регулювання банківського сектору, необхідним на шляху до сприяння фінансовій стабільності є оптимізація діяльності державних органів, які здійснюють регулювання (прямо та опосередковано) відповідних секторів економічної системи, а саме Міністерства фінансів України, Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, Фонду гарантування вкладів фізичних осіб.

4. Поняття «грошово-кредитна політика» охоплює також і підтримку

«стабільності валютного курсу». У зв'язку з цим, виділення окремої «валютної політики» як різновиду економічної політики кодифікованим актом втрачає сенс. Тим більше, що її реалізація, як і реалізація грошово-кредитної політики покладається на одного і того ж суб'єкта – НБУ, а управління золотовалютними резервами (об'єкт валютної політики за ГКУ) є одним із засобів грошово-кредитної політики (стаття 25 Закону України «Про Національний банк України»).

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Задихайло Д. В. Господарсько-правове забезпечення економічної політики держави: монографія. Харків: Юрайт, 2012. 456 с.
2. Lars EO Svensson Monetary Policy and Macroprudential Policy: Different and Separate? Stockholm School of Economics. CEPR Discussion Paper №. DP13043. 2018. 32 p.
3. Jahan Sarwat Inflation Targeting: Holding the Line. International Monetary Funds, Finance & Development. 2014. URL: <https://www.imf.org/external/pubs/ft/fandd/basics/target.htm>
4. Гудіма Т. Проблема визначення стратегічних цілей грошово-кредитної політики. Економіка та право. 2018. № 1 (49). С. 76-83.
5. Tucker Paul Microprudential Versus Macroprudential Supervision: Functions That Make Sense Only as Part of an Overall Regime for Financial Stability, paper presented at the Federal Reserve Bank of Boston 59th Economic Conference: Macroprudential Monetary Policy. October 2-3, 2015.
6. Haldane A. Risk off. Speech delivered by Andrew G Haldane. 2011. 15 p.
7. Cordella T. et al. Reserve Requirements in the Brave New Macroprudential World. World Bank Policy Research Working Paper 6793 URL: <http://documents.worldbank.org/curated/en/556491468340261121/Reserve-requirements-in-the-brave-new-macroprudential-world>
8. Хакоме Л., Нир Э. Защита системы в целом. Финансы и развитие. 2012. URL: <http://www.imf.org/external/russian/pubs/ft/fandd/2012/03/pdf/id0312r.pdf>
9. Akinci O., Olmstead-Rumsey J. How Effective are Macroprudential Policies? An Empirical Investigation. International Finance Discussion Papers № 1136. 2015. 51 p.
10. Borio C., Shim I. What Can MacroPrudential Policy Do to Support Monetary Policy? BIS Working Papers № 242. 2007. 44 p.
11. Lim C. et al. Macroprudential Policy: What Instruments and How to Use Them? Lessons from Country Experiences. IMF Working Paper. 2011. 85 p.
12. Saurina, J. 2009. Dynamic Provisioning: The Experience of Spain. Crisis Response: Public Policy for the Private Sector. 2009. Note 7. 6 p.
13. Jiménez G. et al. Credit Supply and Monetary Policy: Identifying the Bank Balance-Sheet Channel with Loan Applications. American Economic Review. 2012. № 102(5). P. 2301-2326.
14. Новые вызовы для денежно-кредитной политики в современных условиях. Книга 2. под ред В. М. Гейца. НАН Украины. К., 2012. 360 с.
15. Kovalev M., Pasenko S. Macroprudential regulation – new function of central banks. Bank of the spring. 2010. № 31 (504). P. 17-24.

Джабраїлов Р.А., Гудима Т.С.

Особенности взаимодействия монетарной и макропруденциальной политики государства.

Аннотация. Статья посвящена исследованию отдельных проблем, связанных с определением места макропруденциальной политики среди других направлений экономической политики государства и ее взаимосвязи с денежно-кредитной политикой. Доказывается, что макропруденциальная политика является разновидностью экономической политики, ведь в итоге направлена на достижение макроэкономической цели — содействие устойчивому экономическому развитию; осуществляется государственными органами; ее реализация предусматривает использование совокупности мер, инструментов, которые образуют механизм государственного воздействия на экономику; отличается от денежно-кредитной политики по цели, инструментам и, в зависимости от страны, по субъектам, а также является более узконаправленной по своему характеру.

Ключевые слова: денежно-кредитная политика, макропруденциальная политика, механизм государственного воздействия, экономическая политика, устойчивое экономическое развитие.

R. Dzhabrailov, T. Hudima

Features of interaction between monetary and macro-prudential policy of the state.

Summary. The article is devoted to the research of some problematic issues related to determining the place of macroprudential policy among other directions of the economic policy of the state and its relationship with monetary policy. It has been proved that macroprudential policy is a type of economic policy, since it is ultimately aimed at achieving the macroeconomic goal of promoting sustainable economic development; carried out by state bodies; its implementation involves the use of a set of measures, instruments that form the mechanism of state influence on the economy; it differs from monetary policy by purpose, instruments and, depending on the country, by actors, and is more narrow-minded in nature.

Keywords: monetary policy, macroprudential policy, mechanism of state influence, economic policy, sustainable economic development.

